

om denne Sag, maa have faaet noget Kjendskab til Regjeringens Stilling overfor dette Spørgsmaal. Vrede Medlemmer af Finantsudvalget fra ifjor ville sikkert erindre, at, da jeg den 8de December nødigt og nødtvungen bragte dette Spørgsmaal frem, udtalte jeg, at det efter min Mening vilde være uehøiagtigt, om man paa dette Tidspunkt vilde blande sig ind i Sagen fra Lovgivningsmagtens Side. Dette vilde ærede Medlemmer vistnok erindre, og hvad ærede Medlemmer, eller i alt Fald flere af dem, ganske vist ogsaa erindre, da det blev udtalt af et Medlem af det daværende Finantsudvalg, er, at jeg fra det første Dieblift af, da Spørgsmaalet kom frem, udtalte i Finantsudvalget, at jeg ansaa mig for at være haade berettiget og forpligtet til at sride ind som Finantsminister, dersom det virkelig kom til det Yderste, dersom den første Prioritetshaver i Virkeligheden gjorde sin Ret gjældende til det Yderste ved at sætte Banen til Evangsauktion, for derved at sætte sig i Besiddelse af den. Det er altsaa klart, at denne Betragtning fra min Side ikke kunde være nogen Overraskelse for Finantsudvalgets Medlemmer og formodentlig heller ikke for Rigsdagens Medlemmer. Man har endvidere udtalt, at Regjeringen burde have henvendt sig til Rigsdagen, om ikke før saa efter den 25de Marts. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at den 25de Marts var netop den Dag, da jeg modtog den citerede Meddelelse fra Finantsudvalget om, at det ansaa sig for inkompetent, og det var den samme 25de Marts, at Tillægsbevillingsloven forlod dette Thing, efter at Finantsloven havde forladt det tidligere. Den Udvei, som ellers havde været aaben, dersom Svaret var kommet tidligere fra Finantsudvalget, nemlig den i sidste Dieblift at bringe det ind paa en Tillægsbevillingslov, var saaledes affaaen. Sagen kunde altsaa kun bringes frem enten ved at stille Vædringsforslag i Landsthinget — men jeg antager, at ærede Medlemmer, som have dalet Regjeringens Fremgangsmaade i denne Sag, vilde have været de Første til at daale Regjeringen, dersom den havde bragt et saa stort finantsielt Spørgsmaal først frem i Landsthinget — eller ogsaa som en særlig Lov. Det forekom mig imidlertid ikke, at Situationen opfordrede til at bringe et Spørgsmaal frem, hvorom det, efter hvad der tidligere var fremkommet, maatte antages at være — hvad det ogsaa senere viste sig, at det var — vanskeligt at samle de forskellige Meninger, paa en Tid, hvor man ellers betragtede Rigsdagens Arbejder som sluttede ikke blot fra Regjeringens, men ogsaa fra Rigsdagens Side, thi jeg tror dristigt at kunne appellere til de Herrers Erindring, som vare Medlemmer af den forrige Rigsdag, og spørge, om de ikke betragtede Rigsdagsgjæringen som sluttet med Vedtagelsen af de finantsielle Love. Det forekom mig altsaa ikke, at Situationen særlig opfordrede til paa dette Tidspunkt at bringe et helt nyt Lovforslag frem med Sandsynlighed for en lang Be-

handling gennem Udvalg, saa meget mindre, som jeg den Gang, ligesom tidligere og ligesom senere, var af den bestemte Mening, at Competence til at gribe ind paa Grund af Statskassens særlige Interesser i Banen havde jeg, og den behøvede jeg altsaa ikke at søge hos Rigsdagen.

Solstein-Ledborg. Ja, at den ærede Minister maatte sride ind som Minister og navnlig som Kreditor, det er en Ting, vi altid have vidst; men det kommer an paa, hvorledes den ærede Minister er siredet ind, og om han ikke er gaaet ud over, hvad der ligesom er streng Konsekvens af hans Stilling som Kreditor, ved at træffe Arrangements af en saa langvarig, bindende og gennemgribende Natur, og som desuden komme i Strid med, hvad der efter vor Opfattelse var rigtig. Altsaa det, at Ministeren har erklæret i Finantsudvalget, at han ansaa sig berettiget til at sride ind, og har erklæret det uden Modsigelse, kan ikke vække nogen Forundring, thi det fulgte af sig selv; men at han sired ind paa den Maade og, saaledes bebyrdede Kassebeholdningen ved den meget omtalte Overenskomst, det er noget Andet. Jeg maatte maasse endnu engang komme tilbage til den Sag, som den ærede Minister i bestemte Udtryk paany har villet fralægge sig. Hvorledes er det gaaet til, at denne Overenskomst blev sluttet i 1875 i Finantsudvalget? (Udfordring). Jeg kalder det saaledes med det ærede Medlems Tilladelse, det ærede Medlem kan kalde det, hvad han vil. Den ærede Minister beklagede, at der ikke kom nye Argumenter frem i Diskussionen; jeg skal da i Korthed fremsøre, hvad der flete den Gang, og hvilke Udtalelser der fremkom i den Anledning. Der blev den Gang fra Finantsudvalgets Side reist Angreb paa Finantsbestyrelsen og da særlig paa den Mand, der havde været Finantsminister lige forud for den nuværende ærede Finantsminister paa Grund af hin Finantsbestyrelses Omgang med Reservecens Midler. Man ankede nemlig over det Indtægts af Gøteborgske Obligationer, som havde fundet Sted, og ogsaa over stedsfundne Laan til Bestindien. Som Svar paa disse Anker, der vare fremkomne i Udvalg, gav den daværende Finantsminister en Meddelelse om, at han ikke agtede at følge de Grundsætninger, som havde ledet den tidligere Finantsminister, og han meddelte, hvilke Grundsætninger han agtede at følge, og paa Grund af dette Ministerens Svar afholdt man sig fra fortsatte Angreb og ankede ikke videre over denne Ministers Principer, tvertimod man anerkjendte hans Holdning og indtog en anden Stilling til den Minister, man nu fik, end man vilde have indtaget, dersom Ministeren havde fastholdt de Principer, som den forrige Finantsminister havde gjort gjældende. Dette er Sagens Gang, og om man vil kalde